

De wereld door de ogen van een loopbaancoach

"Help! Ik houd mezelf gevangen!"

Ik vrees dat het waar is. Dat je jezelf gevangen houdt. Hoe durf ik dat met zo'n zekerheid te zeggen? Puur [statistiek](#). Zo stelt men dat 40% van de werkenden niet tevreden is met de huidige baan. Grote kans dus dat je dit leest terwijl je je gevangen voelt op de stoel waar je nu op zit, kijkend naar je beeldscherm waarop je nu eigenlijk je werk zou moeten doen. Even ontsnappen aan de realiteit van de dag door deze blog te lezen. Maar het is een vluchtige ontsnapping, want straks ga je weer verder met de taken die je worden opgelegd.

Waarom houd je jezelf dan toch nog steeds gevangen? En waarom ben jij de enige op aarde die de sleutel heeft om de gevangenisdeur te openen?

Het gevoel van gevangen zijn. Het gevoel dat dit bij het leven hoort. Het gevoel dat je constant maar moet geven om iedereen tevreden te houden. Het gevoel dat je geleefd wordt. Ik herken ze allemaal. Ook ik voelde mezelf jaren lang gevangen. Vijf dagen in de week pepte ik mezelf op om top prestaties te leveren voor een persoon die toevallig het naampje 'manager' had gekregen. Vijf dagen per week stopte ik energie in werkzaamheden waarvan mij verteld werd dat ze belangrijk waren, zonder dat ik dat ook zo voelde. Vijf dagen per week gaf ik mijn vrijheid weg aan een bedrijf dat besloten had mij van een personeelsnummer te voorzien, soms zelfs nog met bedrijfskleding.

Eigenlijk is het best vreemd. Juist in een tijdperk waarin we zoveel keuze vrijheden hebben verworven verplichten we onszelf om veertig uur per werk werkzaamheden te verrichten voor een ander terwijl ons hart daar helemaal niet ligt. Hoe kan het toch dat we, ondanks de enorme keuze vrijheid die we hebben, ons toch zo in de maling laten nemen?

Laat ik mezelf als voorbeeld nemen. Hopelijk kan mijn verhaal als inspiratie dienen voor jou om eindelijk eens de gevangenisdeur te openen.

Na mijn viasco op de Pabo besloot ik om, als 23-jarige, te gaan werken in de telecom. Een vriend van mij werkte daar en vertelde me dat je er makkelijk geld kon verdienen. En zo geschiedde. Jarenlang werkte ik vol enthousiasme om iedere maand weer mijn targets te halen. Het deed me goed. Het gaf me het gevoel dat ik

wel wat kon. Dat ik geen nietsnut was. Ik kreeg vleugels. So far so good. Ik maakte promotie en werd assistent manager. De erkenning was waanzinnig. Ik mocht teams aansturen, naar regiomeetings gaan (want dan ben je belangrijk!) en later zelfs 'probleem winkels' weer op de rit krijgen.

Maar na een paar jaar begon het te knagen. Is dit het? Blijf ik voor de rest van mijn leven in de winkel staan? Ik heb geen diploma's en heb alleen maar werkervaring in de retail. Dit is het enige kunstje wat ik kan. Dus als ik bij deze werkgever weg zou gaan, dan zou ik alleen maar bij een ander retailkanaal aan de slag kunnen gaan. Het winkelcentrum zou mijn enige werkplek zijn. Dat was het lot. Zo lagen de kaarten.

Ik weet het moment nog goed. Ik was een tijdschrift aan het lezen en las op de achterkant een advertentie van een thuisopleider. Gezien mijn grote ontevredenheid over mijn leven op dat moment scrolde ik met mijn ogen langs te verschillende cursussen die werden aangeboden. In eens stopte mijn pupillen met zoeken. Ik zag de cursus Life Coach staan. De wereld stond even voor een paar seconden stil. Het klopte. Dit was het. Ik wist niet waarom (denken/ratio), maar iedere cel in mijn lijf zei dat dit mijn pad was (gevoel).

Het gevoel ging niet weg. Coach. Ja! Alles leek op z'n plek te vallen. Wie ik ben, waar ik voor sta, mijn wereldbeeld en mijn talenten. Ik kon ze er allemaal in kwijt. Maar ja. Het is nogal een stap. En het was onzeker. Kan dat wel? En is dagdromen over je toekomst niet veiliger dan het daadwerkelijk ook in de praktijk te brengen? Zou mijn droom dan in duigen vallen?

Dus creëerde ik talloze beren op de weg. Want tja, ik ga binnenkort trouwen dus zo'n grote verandering kan nu niet plaatsvinden. We hebben geld nodig voor de trouwerij. En toen die achter de rug was werden we zwanger van ons eerste kind. Tja, we krijgen binnenkort een kind dus zo'n grote verandering kan nu niet plaatsvinden. We hebben de stabiliteit en het geld nodig voor ons eerste kind. En toen kwam kind nummer twee in aantocht en we zouden gaan verhuizen naar een groter huis. Je kan waarschijnlijk al invullen wat mijn reactie was op het realiseren van mijn droom...

Ik en alleen ik draaide de boeien om mijn polsen strakker en strakker. Het deed pijn. Ik werd er chagerijng van. Kortaf. Want die handboeien zaten al zo lang om mijn polsen heen dat ze, zo leek het, vergroeid waren met mijn lichaam. Die droom van me, die komt wel. Ergens raakte ik gewend aan de pijn. De pijn veranderde van vijand naar bondgenoot. De pijn hoorde bij me. Zo was het. Ik had tenslotte grote verantwoordelijkheden te dragen. Verantwoordelijkheden die buiten mezelf lagen. Ik offerde mezelf op.

En toen kwam het keerpunt in 2015. De maat was vol. Er ontstond een kans die ik moest pakken en die mij de mogelijkheid bood om het tij te keren. Het bood me de sleutels om mijn boeien en de gevangenis waar ik in zat te openen. Ik hoefde ze alleen maar te pakken. Ik zou niet meer gaan solliciteren naar een baan in de retail. Dit was mijn kans, dit was de mogelijkheid om los te breken. En ik nam 'm. Ik besloot om een goede coachopleiding te zoeken en vond die bij Vista Nova om zo tot loopbaancoach opgeleid te worden. Ik brak los van alle overtuigingen en angsten en zette de stap. En zo geschiedde.

Sindsdien is er een wereld voor me open gegaan. De wereld heeft weer glans en is vol met kleur. Ik volgde mijn hart.

Ik besef me dat de levenslessen die ik geleerd heb gebruikt kunnen worden om anderen te begeleiden tijdens dit proces. Als loopbaancoach kan ik mensen weer de sleutels presenteren die ze nodig hebben om hun gevangenisdeur weer te openen.

Wanneer ga jij jouw gevangenisdeur openen? Wanneer bevrijd jij jezelf van alle overtuigingen die je jezelf oplegd? Je bent het waard. Meer dan waard zelfs. Want de wereld heeft jouw talenten nodig... juist nu!